

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש

זרז חדש הל"ג - מדרש חת - איכה		
יום	וי"א	מתוך מדבש
ראשון	ק"א	תרל"ב-תרמ
שני	ק"ב	תרמ-תרנ
שלישי	ק"א	תרנ-תרס
רביעי	ק"ב	תרס-תרע
חמישי	ק"א	תרע-תרע"א
שישי	ק"ב	תרע"א-תרע"ב
שבת	ק"א	תרע"ב-תרע"ג

לישמועית שיעורי עמוד היומי
- בר"ש קובאדיש -
03.617.11.40

עלון מס' 341 | פרשת בהעלותך תשפ"ה

י"ל בעזרה שית"ע
בית הזהר "מתוך מדבש" תר. 5315 ירושלים



השכינה וכל ספירותיה האירו באור החסד שבאהרן הכהן

רבי אלעזר אמר, האי פרשתא, הא אתמר עובדא דמנרתא ותקונתא וכל מה דבה, אמאי הכא זמנא אחרא, אלא פיון דנשיאים קריבו (לעילא) קורבנא דמדבחא, וכל תקונא דאתחזי ליה, אתא קרא ואשתעי עובדא דמנרתא, דהיא תקונא על ידא דאהרן, דהא לעילא מנרתא וכל בוצינין (ס"א תקונין) דילה, על ידא דאהרן נהרין כלא.

תא חזי, מדבחא תריסר נשיאין הוו לחנכא ליה ולא תקנא ליה, והא אוקמוה, תריסר אינון שבטין לארבע סטרין ארבע דגלים, וכלהו תריסר, וכלא כגוונא דלעילא.

מנרתא (דף קנא ע"ב) אתמני בשבעה בוצינין, לאדלקא על ידא דכהנא, וכלא כגוונא דלעילא, ומנרתא על את קיימא, ובניסא אתעבידת, והא אוקמוה בעובדא דמנרתא.

מתוך מדבש

החסד שבו אחוז אהרן היו מאירות כלם. (רמ"ק ומק"מ ומפרשים)

תא חזי, מדבחא תריסר נשיאין הוו לחנכא ליה ולא תקנא ליה בא וראה, כי היו שנים עשר נשיאים לחנף ולתקן את המזבח, והא אוקמוה והרי כבר בארו החברים, כי תריסר אינון שבטין לארבע סטרין ארבע דגלים השנים עשר שבטים נחלקו לארבע רוחות, בארבעה דגלים, כי בכל דגל היו שלשה שבטים, (ס"ג כרמ"ק) וכלהו כגוונא דלעילא וכלם היו כעין של מעלה, כנגד השנים עשר מלאכים נושאי מרכבת המלכות [השכינה] שנחלקים לארבע פתות לארבעת צדדי הכפא.

מנרתא (דף קנא ע"ב) אתמני בשבעה בוצינין לאדלקא על ידא דכהנא ונתמנה אהרן הכהן שבחסד להדליק את המנורה שהיא כנגד המלכות, בשבעה גריות שהם כנגד שבע ספירות שלה, וכלא כגוונא דלעילא והכל הוא כעין של מעלה, ומנרתא על את קיימא ובניסא אתעבידת והמנורה על אות היתה עומדת, ונעשית מאליה על ידי נס, להורות על רום מעלתה מה שלא נמצא במזבח. (דף קנא ע"א-ע"ב, ובביאורינו כרך יב עמ' תסח-תסט)

השכינה וכל ספירותיה האירו באור החסד שבאהרן הכהן

רבי אלעזר אמר שאל ואמר, האי פרשתא פרשה זו של מעשה המנורה, הא אתמר עובדא דמנרתא הרי כבר נאמר בפרשת תרומה מלאכת עשיית המנורה, ותקונתה ותקונת דהיינו ירכה ופרחיה וגביעיה וכפתוריה, וכל מה דבה וכל מה שיש בה, דהיינו הדלקתה (הנאמר פ"ט פרשת פלוגה), אם פן אמאי הכא זמנא אחרא למה חזר ושנה כאן את מעשה המנורה פעם אחרת, ומשיב אלא פיון דנשיאים קריבו קורבנא דמדבחא אלא פיון שהשנים עשר נשיאים הקריבו את הקרבנות לחנכת המזבח, וכל תקונא דאתחזי ליה וכל התקונים הראוים לו, היינו הבאת קצרת פסח אחת וכף של זהב, ואהרן שהוא נשיא שבט לוי לא הקריב כלום, אחר כך אתא קרא ואשתעי עובדא דמנרתא בא הכתוב ומספר את מעשה המנורה פעם שנית, דהיא תקונא על ידא דאהרן שהיא תקון הנעשה על ידי אהרן, להראות שהוא חשוב מכלם, דהא לעילא מנרתא וכל בוצינין דילה, על ידא דאהרן נהרין כלא כי למעלה בעולם האצילות המנורה שהיא המלכות [בחינת השכינה] וכל גריותיה שהם ספירותיה, על ידי



רשב"י: כל הספורים שבתורה הם ענינים רמים וסודות עליונים וגדולים

רבי שמעון אמר, ווי לזהו בר נש דאמר דהא אורייתא אתא לאחזאה ספורין בעלמא ומלין דהדיוטי, דאי הכי אפילו בזמנא דא אנן יכלין למעבד אורייתא במלין דהדיוטי ובשבחא יתיר מכלהו, אי לאחזאה מלה דעלמא, אפילו אינון קפסירי דעלמא אית בינייהו מלין עלאין יתיר, אי הכי נזיל אבתרייהו ונעביד מנייהו אורייתא כהאי גוונא, אלא כל מלין דאורייתא מלין עלאין אינון ורזין עלאין.

תא חזי, עלמא עלאה ועלמא תתאה בחד מתקלא אתקלו, ישראל לתתא מלאכי עלאי לעילא, מלאכי עלאי כתיב בהו (תהלים קד ו) עושה מלאכיו רוחות, (האי באמר עלאה), בשעתא דנחתין לתתא, (אף על גב דנחתין), מתלבשי בלבושא דהאי עלמא, ואי לאו מתלבשי בלבושא כגוונא דהאי עלמא, לא יכלין למיקם בהאי עלמא, ולא סביל לון עלמא.

ואי במלאכי כף, אורייתא דברא להו וברא עלמין פלהו וקיימין בגינה, על אחת כמה וכמה פיון דנחתת להאי עלמא, אי לאו דמתלבשא בהני לבושי דהאי עלמא, לא יכיל עלמא למסבל.

מתוך מדבש

במשקל אחד נשקלים, כי כל מה שיש למעלה יש דגמתו למטה, כמו ישראל לתתא, מלאכי עלאי לעילא ישראל למטה הם כנגד מלאכים העליונים למעלה, והנה מלאכי עלאי כתיב בהו במלאכים העליונים כתוב בהם עושה מלאכיו רוחות שהקדוש ברוך הוא ברא אותם רוחות בלא גוף גשמי, לכן בשעתא דנחתין לתתא בשעה שהם יורדים למטה לעולם הזה, מתלבשי בלבושא דהאי עלמא הם מתלבשים בלבוש גשמי של זה העולם, ואי לאו מתלבשי בלבושא כגוונא דהאי עלמא ואם לא היו מתלבשים בלבושים כעין זה העולם, לא יכלין למיקם בהאי עלמא לא היו יכולים לעמד בזה העולם, ולא סביל לון עלמא וגם העולם לא היה יכול לסבל אותם.

ואי במלאכי כף ואם במלאכים הוא כף, אורייתא דברא להו וברא עלמין פלהו וקיימין בגינה התורה שבראה אותם ובראה את כל העולמות והם מתקיימים בשביל קדשתה, על אחת כמה וכמה פיון דנחתת להאי עלמא על אחת כמה וכמה פיון שירדה לזה העולם ללמדה לבני ישראל, אי לאו דמתלבשא בהני לבושי דהאי עלמא אם לא היתה מתלבשת באלו הלבושים של עניני עולם הזה, לא יכיל עלמא למסבל לא היה העולם יכול לסבל קדשתה, ולא היה אפשר להבין אותה וזוהר ועמק סודותיה, כי בעוד שאדם מלבש בגוף חמרי אי אפשר שישגי שום ענין רחני.

רשב"י: כל הספורים שבתורה הם ענינים רמים וסודות עליונים וגדולים רבי שמעון אמר, ווי לזהו בר נש דאמר דהא אורייתא אתא לאחזאה ספורין בעלמא ומלין דהדיוטי אי לאותו האדם שאומר שהתורה באה להראות ולספר ספורים בעלמא ודברים פשוטים של לכן ובלעם וכדומה, דאי הכי אפילו בזמנא דא אנן יכלין למעבד אורייתא במלין דהדיוטי ובשבחא יתיר מכלהו שאם כן אפילו בזמן הזה אנו יכולים לעשות תורה בדברים פשוטים, ובשבח ויפי יותר מכל הספורים שבתורה, כלומר במעלות יתרות כפי שכל האנושי, ועוד אי לאחזאה מלה דעלמא אם התורה באה רק להראות ולספר דברי הימים של העולם, אפילו אינון קפסירי דעלמא אית בינייהו מלין עלאין יתיר אפילו אותם השרים ושלטוני העולם שיש להם ספר דברי הימים, יש בהם דברים חשובים ומועילים יותר ללמד מהם חכמה ומוסר, אי הכי נזיל אבתרייהו ונעביד מנייהו אורייתא כהאי גוונא אם כן גלף אחריהם ונעשה מהם תורה כדגמתם, אלא ודאי כל מלין דאורייתא מלין עלאין אינון ורזין עלאין כל דברי התורה גם הספורים הם ענינים נשגבים וסודות עליונים וגדולים.

תא חזי, עלמא עלאה ועלמא תתאה בחד מתקלא אתקלו בא וראה, העולם העליון והעולם התחתון

וְעַל דָּא הָאֵי סְפוּר דְּאוֹרֵייתָא, לְבוּשָׁא דְאוֹרֵייתָא אִיהוּ, מֵאן דְּחָשִׁיב דִּהְהוּא לְבוּשָׁא אִיהוּ
אוֹרֵייתָא מִמֶּשׁ, וְלֹא מִלָּה אַחֲרָא, תִּיפַח רוּחִיהּ, וְלֹא יָהּ לִיה חוּלְקָא בְּעֵלְמָא דְאַתִּי,
בְּגִין כֶּךָ אָמַר דְּוֹד (שם קיט יח) גַּל עֵינֵי וְאַבְיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרְתָךְ, מַה דְּתַחֲתֵי לְבוּשָׁא
דְּאוֹרֵייתָא.

רַשְׁבִּי: לְעֵתִיד יִדְרֹשׁ הַקב"ה בְּסוּדוֹת נִעְלָמִים שְׁבִתוֹרָה שֶׁא"א לְהַשִּׁיגָם בְּזִמְן הַזֶּה

תָּא חֲזִי, אֵית לְבוּשָׁא דְאַתְחֲזִי לְכָלָא, וְאַיְנוּן טַפְשִׁין כִּד חֲמָאן לְכַר נֶשׁ בְּלְבוּשָׁא דְאַתְחֲזִי לֹון
שְׁפִירָא, לֹא מִסְתַּפְלִין יְתִיר, חָשִׁיבוּ דִּהְהוּא לְבוּשָׁא גּוּפָא, חָשִׁיבוּתָא דְגּוּפָא נִשְׁמָתָא.

כִּהְאִי גִוּוּנָא אוֹרֵייתָא אֵית לָהּ גּוּפָא, וְאַיְנוּן פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא דְאַקְרוּן גּוּפֵי תוֹרָה, הָאֵי גּוּפָא
מִתְלַבְּשָׁא בְּלְבוּשֵׁין דְּאַיְנוּן סְפוּרִין דִּהְאִי עֵלְמָא, טַפְשִׁין דְּעֵלְמָא לֹא מִסְתַּפְלִי אֲלֵא
בִּהְהוּא לְבוּשָׁא, דְּאִיהוּ סְפוּר דְּאוֹרֵייתָא, וְלֹא יִדְעֵי יְתִיר, וְלֹא מִסְתַּפְלִי בְּמָה דְּאִיהוּ תַּחֲתֵי
הִהוּא לְבוּשָׁא, אֵינּוּן דִּינְדְּעִין יְתִיר, לֹא מִסְתַּפְלִין בְּלְבוּשָׁא אֲלֵא בְּגּוּפָא דְּאִיהוּ תַּחֲתֵי הִהוּא

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

אֵינָם מִסְתַּפְלִים יוֹתֵר מִי הוּא אוֹתוֹ הָאָדָם, אֲלֵא מִחָשִׁיבִים
אוֹתוֹ לְפִי חָשִׁיבוֹת לְבוּשׁוֹ, אֲכַל בְּאַמַּת חָשִׁיבוֹ דִּהְהוּא
לְבוּשָׁא גּוּפָא הַחָשִׁיבוֹת שֶׁל זֶה הַלְבוּשׁ הוּא הַגּוּף,
חָשִׁיבוּתָא דְּגּוּפָא נִשְׁמָתָא וְחָשִׁיבוֹת הַגּוּף הִיא הַנִּשְׁמָה.

כִּהְאִי גִוּוּנָא אוֹרֵייתָא אֵית לָהּ גּוּפָא כַּעֲיִן זֶה הִיא
הַתּוֹרָה, יֵשׁ לָהּ גּוּף, וְאַיְנוּן פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא
דְּאַקְרוּן גּוּפֵי תוֹרָה וְאֵלוּ הֵם מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְדִינֵיהֶם
הַנִּקְרָאוֹת גּוּפֵי הַתּוֹרָה, הָאֵי גּוּפָא מִתְלַבְּשָׁא בְּלְבוּשֵׁין
דְּאַיְנוּן סְפוּרִין דִּהְאִי עֵלְמָא וְזֶה הַגּוּף מִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשֵׁים
שֶׁהֵם סְפוּרִים שֶׁל זֶה הָעוֹלָם שְׁבִתוֹרָה, כְּאֵלוּ הַסְפוּרִים גְּרָמוּ
אֶת הַמִּצְוֹת, כְּמוֹ מִצְוֹת גִּיד הַנֶּשֶׁה בְּסְפוּר שֶׁל יַעֲקֹב שֶׁהִתְאַבֵּק
עִם הַמֶּלֶאךָ, וְהַלְכוֹת נִחְלוֹת בְּסְפוּר שֶׁל בְּנוֹת צִלְפָּחֵד וְכַדוּמָה,
וְכֵן מִכָּל סְפוּרֵי הָאֲבוֹת אֲפֻשָׁר לְלַמֵּד מֵהֶם מוֹסְרִים וּמִדּוֹת
טוֹבוֹת וְחִסְדִּיּוֹת, טַפְשִׁין דְּעֵלְמָא לֹא מִסְתַּפְלִי אֲלֵא
בִּהְהוּא לְבוּשָׁא דְּאִיהוּ סְפוּר דְּאוֹרֵייתָא הַטַּפְשִׁים
שֶׁבְּעוֹלָם אֵינָם מִסְתַּפְלִים אֲלֵא בְּזֶה הַלְבוּשׁ שֶׁהוּא הַסְפוּרִים
שְׁבִתוֹרָה, וְלֹא יִדְעֵי יְתִיר וְאֵינָם יוֹדְעִים יוֹתֵר, וְלֹא
מִסְתַּפְלִי בְּמָה דְּאִיהוּ תַּחֲתֵי הִהוּא לְבוּשָׁא וְאֵינָם
מִסְתַּפְלִים בְּמָה שֶׁיֵּשׁ תַּחֲתֵי זֶה הַלְבוּשׁ, אֵינּוּן דִּינְדְּעִין יְתִיר
אֵלוּ שִׁינְדְּעִים יוֹתֵר, לֹא מִסְתַּפְלִין בְּלְבוּשָׁא אֲלֵא בְּגּוּפָא

וְעַל דָּא הָאֵי סְפוּר דְּאוֹרֵייתָא לְבוּשָׁא דְּאוֹרֵייתָא
אִיהוּ וְעַל כֵּן סְפוּר הַזֶּה שְׁבִתוֹרָה הוּא לְבוּשָׁה שֶׁל
הַתּוֹרָה, מֵאן דְּחָשִׁיב דִּהְהוּא לְבוּשָׁא אִיהוּ אוֹרֵייתָא
מִמֶּשׁ וְלֹא מִלָּה אַחֲרָא מִי שֶׁחֹשֵׁב שֶׁזֶה הַלְבוּשׁ הוּא
הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ וְאֵין כֵּה דְּכַר אַחֵר תַּחֲתֵי הַלְבוּשׁ, תִּיפַח
רוּחִיהּ תִּפַּח וְתִצָּא רוּחוֹ וְיָמוּת, וְלֹא יָהּ לִיה חוּלְקָא
בְּעֵלְמָא דְאַתִּי וְלֹא יָהּ לֹו חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, בְּגִין כֶּךָ
אָמַר דְּוֹד וּבִשְׁבִיל זֶה אָמַר דְּוֹד, גַּל עֵינֵי וְאַבְיטָה
נִפְלְאוֹת מִתּוֹרְתָךְ הֵינּוּ שְׂאֵזְכָּה לְהַבִּיט מַה דְּתַחֲתֵי
לְבוּשָׁא דְּאוֹרֵייתָא מַה שֶׁהוּא תַּחֲתֵי לְבוּשׁ הַתּוֹרָה, דִּהְיִינוּ
הַסּוּדוֹת הַמְּכֻסִּים בְּסְפוּרֵי הַתּוֹרָה.

(דף קנב ע"א, ובביאורינו כרך יב עמ' תעו-תעו)

רַשְׁבִּי: לְעֵתִיד יִדְרֹשׁ הַקב"ה בְּסוּדוֹת נִעְלָמִים שְׁבִתוֹרָה שֶׁא"א לְהַשִּׁיגָם בְּזִמְן הַזֶּה

תָּא חֲזִי בֵּא וְרָאָה עוֹד מִשָּׁל לָזֶה, כִּי אֵית לְבוּשָׁא
דְּאַתְחֲזִי לְכָלָא יֵשׁ לְבוּשׁ הַנֶּרְאָה לְכָל, וְאַיְנוּן
טַפְשִׁין כִּד חֲמָאן לְכַר נֶשׁ בְּלְבוּשָׁא דְאַתְחֲזִי לֹון
שְׁפִירָא וְאֵלוּ הַטַּפְשִׁים כְּשֶׁרואִים אָדָם שֶׁהוּא לְבוּשׁ בְּלְבוּשׁ
יָפֵה, שְׁנִרְאָה לָהֶם הַדּוֹר בְּלְבוּשׁוֹ, לֹא מִסְתַּפְלִין יְתִיר

לְבוּשָׁא, חִכְמִין עֲבָדֵי דְמִלְכָּא עֲלָאָה, אֵינֻן דְקִימֵי בְטוֹרָא דְסִינִי, לָא מְסַתְּפִיל אֱלָא בְנִשְׁמָתָא, דְאִיהִי עֲקָרָא דְכָלָא אורִייתָא מִמֶּשׁ, (וּלְעֲלָמָא) וּלְזִמְנָא דְאִתִּי זְמִינִין לְאִסְתְּפִילָא בְנִשְׁמָתָא דְנִשְׁמָתָא דְאורִייתָא.

הַמְקֵימִים מִצְוָה בַּעֲלִיּוֹנִים, מְתַקֵּן אֶת שְׂרָשָׁה בְּעֲלִיּוֹנִים

וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַפֶּסַח בְּמוֹעֲדוֹ, מֵאִי וַיַּעֲשׂוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָא אֲתָמֵר, כֹּל מֵאֵן דְאִתְּזִי עוֹבְדָא לְתַתָּא פְדָקָא יָאוּת, כְּאִילוּ עֲבִיד לִיה לְעִילָא, דְהָא בְּגִינְיָה אֲתָעֵר הָהוּא מְלָה, כְּבִיכּוֹל הוּא עֲבִיד לִיה, וְהָא אֲתָמֵר.

מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

הַמְקֵימִים מִצְוָה בַּעֲלִיּוֹנִים, מְתַקֵּן אֶת שְׂרָשָׁה בְּעֲלִיּוֹנִים

וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַפֶּסַח בְּמוֹעֲדוֹ, וְשׂוֹאֵל מֵאִי וַיַּעֲשׂוּ לָמָּה כְּתוּב וַיַּעֲשׂוּ וְלֹא כְּתוּב וַיִּשְׁחֲטוּ אוֹ וַיֹּאכְלוּ, אֱלָא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָא אֲתָמֵר כֹּל מֵאֵן דְאִתְּזִי עוֹבְדָא לְתַתָּא פְדָקָא יָאוּת הָרִי לְמַדְנֵי כִּי כֹל מִי שְׁמַרְיָה וּמְקֵימִים מַעֲשֵׂה שֶׁל מִצְוָה לְמַטָּה כְּרָאוּי, כְּאִילוּ עֲבִיד לִיה לְעִילָא נְחָשׁ לֹא שָׁב לוֹ כְּאִילוּ עָשָׂה אוֹתוֹ לְמַעֲלָה, כְּלוּמַר כְּאִילוּ תִקֵּן לְמַעֲלָה אֶת שְׂרָשׁ מִצְוָה זֹה, דְהָא בְּגִינְיָה אֲתָעֵר הָהוּא מְלָה כִּי בְשִׁבְלוֹ מִתְעוֹרֵר שְׂרָשׁ דְּכָר זֶה לְמַעֲלָה, לְכֹן כְּבִיכּוֹל כְּאִילוּ הוּא עֲבִיד לִיה כְּבִיכּוֹל נְחָשׁ לֹא כְּאִילוּ הוּא עֲשָׂא וְתִקְנֵהּ, וְהָא אֲתָמֵר וְהָרִי לְמַדְנֵי אֶת הָעֵינֵן, כְּלוּמַר מֵלֵת "וַיַּעֲשׂוּ" פְּרוּשׁוֹ לְשׁוֹן תִּקּוֹן, וְמָה שְׁכָתוּב וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַפֶּסַח, כְּלוּמַר שְׂתִיקְנוּ שְׂרָשׁ מִצְוָה זֹה לְמַעֲלָה. (דף קנב ע"א, ובבאורייתא כרך יב עמ' תפא).

דְאִיהוּ תַחֲתָא הָהוּא לְבוּשָׁא אֵינֵם מְסַתְּפִיל בְּלָבוּשׁ, אֱלָא בְּהַגּוּף שֶׁהוּא תַחַת אוֹתוֹ הַלְבוּשׁ, חִכְמִין עֲבָדֵי דְמִלְכָּא עֲלָאָה הַחֲכָמִים שֶׁהֵם עֲבָדִים שֶׁל מֶלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, אֵינֻן דְקִימֵי בְטוֹרָא דְסִינִי אוֹתָם שְׁעָמְדוּ עַל הַר סִינִי, לָא מְסַתְּפִיל אֱלָא בְנִשְׁמָתָא דְאִיהִי עֲקָרָא דְכָלָא אורִייתָא מִמֶּשׁ אֵינֵם מְסַתְּפִיל אֱלָא בְנִשְׁמָת הַתּוֹרָה שֶׁהִיא עָקֵר כֹּל הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ, כְּלוּמַר שְׂיֻדְעִים שְׂבִסְפוּרִים וְגַם בְּגוּפֵי הַתּוֹרָה יֵשׁ פְּנִימִיּוֹת, שֶׁהֵם רְזִי הַתּוֹרָה וְהַכּוֹנֵנוֹת שְׂצִירָה לְכֹן כֹּל מִצְוָה וּמִצְוָה, וּלְזִמְנָא דְאִתִּי זְמִינִין לְאִסְתְּפִילָא בְנִשְׁמָתָא דְנִשְׁמָתָא דְאורִייתָא וְלַעֲתִיד לְבוֹא הֵם עֲתִידִים לְהִסְתַּפֵּל וְלְהִתְבּוֹנֵן בְּנִשְׁמָה שֶׁל הַנִּשְׁמָה שֶׁל הַתּוֹרָה, כִּי אַחֵר תַּחֲתִית הַמַּתִּים עֲתִיד הַקּוֹדֵשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדַרְשׁ תּוֹרָה חֲדָשָׁה בְּסוּדוֹת נְעֻלָּיִם, מָה שְׂאִי אֶפְשָׁר בְּזִמְנָן הָזֶה לִידַע מֵהוּתָהּ

(דף קנב ע"א, ובבאורייתא כרך יב עמ' תעא-תעב).

שְׁבַח דֵּא שִׁירָתָא

הַזוֹהַר וְהַתִּיקוֹנִים נִתְחַבֵּר דּוּקָא לְתִיקוֹן הַנֶּפֶשׁ

אִמְרִית דְּרַבִּי הַזוֹהַר הַקּוֹדֵשׁ בְּפִשְׁטוּת, וְהַתִּיקוֹנִים, שְׁאִמְרִיה וְלִימוּד בְּעֲלָמָא בּוּזָה הוּא קוֹדֵשׁ וְנוֹרָא, אֲשֶׁר כָּל הַדְּבָרִים הַמָּה מְלֵאִים רַגְשֵׁי קוֹדֵשׁ מִרְשָׁפֵי אֵשׁ לְהַלְהִיב הַנֶּפֶשׁ וּלְטַהֵרוֹ וּלְקוֹדֶשׁוֹ בְּפִרְט אִמְרִית הַתִּיקוֹנִים אֲשֶׁר נִתְחַבֵּר דּוּקָא עַל זֶה לְתִיקוֹן הַנֶּפֶשׁ לְהַאֲמִיר אוֹתָהּ בְּכוֹנָה הַזֹּאת וְאֲשֶׁרִי הַמַּתְמִיד בָּהּ לֹאֲמָרוּ בְּכָל יוֹם כְּמוֹבָא בְּפִנִּים הַחִיבוּר שׁוֹהַ עֵצֶם מְגוּדֵל תִּיקוֹנֵי הַנֶּפֶשׁ וּמִבְּאֵי הַתְּעוֹרְרוֹת לְאֲדָם שִׁיתְמִיד בְּתִיקוֹן הַתְּשׁוּבָה שֶׁהִמָּה תִיקוֹנֵי הַנֶּפֶשׁ.

(טְהִרַת הַקּוֹדֵשׁ בַּפְּתִיחָה כו ע"ב)

וַיֵּשׁ עוֹד סְגוּלָה שְׁקוֹדֵם שִׁישֵׁב לְהַתְּכֹנֵן וּלְשׁוֹב לַה' יְלִמּוּד אִיזָה לִימוּד וְמָה טוֹב לֹמַר אִיזָה דְּפִים בְּסִפֵּר תִיקוֹנֵי הַזוֹהַר אוֹ לְכָל הַפְּתוּחַ דָּף אַחֵר בַּחֲיוּת כִּי הוּא מְסוּגֵל לְפִתּוּחַ הַלֵּב לְתִשְׁבָּה כִּי עַל זֶה נִתְקַן לְתִיקוֹן הַנֶּפֶשׁ כְּמוֹבָאֵר בְּשַׁעַר הַיְחוּדִים פֶּרֶק י"ה.

(טְהִרַת הַקּוֹדֵשׁ מֵאֲרִי דְחוּשְׁבָנָא פֶּרֶק ח)

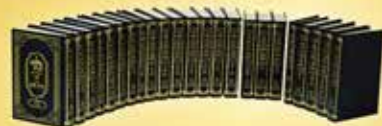
הַזוֹהַר הַקּוֹדֵשׁ ע"פ "מֵתוֹק מִדְּבַשׁ" הַפִּירוּשׁ הַנֶּפֶשׁ שֶׁהַתְּקַבֵּל בְּכָל תַּפְרֻצוֹת יִשְׂרָאֵל



פּוֹרְמַט כִּיס
"וְכַלְתֵּךְ בְּדֶרֶךְ"
מִהַדְרֹת ר' יוֹסֵף צִבִּי
בִּיעֲרוּעֵר
(cm 16.5/11.5)



פּוֹרְמַט רִגִּיל (cm 24/17)



פּוֹרְמַט בִּיעוּנִי - מִהַדְרֹת ר' הֶעֱרֵשֶׁל וועֶבֶר
(cm 17/12)